

TKP'LİLERİN SESİ

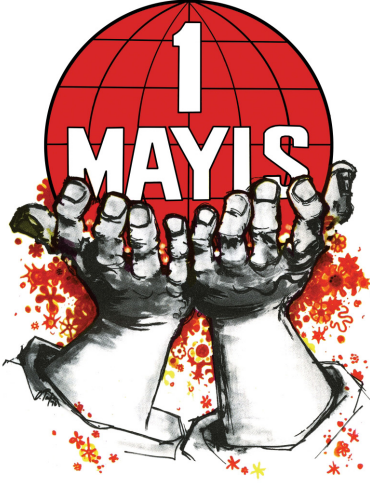
Vardık, varız, var olacağız!

Sayı: 4

TKP Üyeleri'nin yayın organıdır

Nisan 2013

**HAYDİ
1 MAYIS 2013'E**

Nisan ayı ile birlikte işçi-sendika hareketi en geleneksel kutlamasına, "İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve savaşım günü" olan 1 Mayıs Bayramına hazırlanma sürecine girmiş bulunmaktadır. İşçi-sendika hareketi bu 1 Mayıs Bayramını da işbirlikçi AKP iktidarının saldırıları altında kutlamaya hazırlanıyor. Sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma, güvencesiz çalıştırma, iş kazalarında can kayıpları, sendikal örgütlenme sürecine iktidar müdahalesi ardıcıl olarak devam ediyor. Özel istihdam büroları ve Kıdem Tazminatı gibi konularda yapılacak değişiklik ve düzenlemelerle, işçi sınıfımızın kazanımlarına yeni saldırı hazırlıkları yapıyor.

(Devamı 7'de)

'SÜREÇ' ÜZERİNE

Kürt ulusal demokratik hareketinin önderlik olarak kabul ettiği Abdullah Öcalan, beklenen açıklamasını Diyarbakır Newroz törenlerinde yaptı.

(Devamı 2'de)

ROBOSKİDEN GEÇMEYEN BARIŞ GERÇEK OLAMAZ

Bundan 15 ay önce bir gece sabaha karşı TC hava kuvvetlerine bağlı savaş uçakları, Irak sınırındaki 0 noktasını bombaladı. Bombalama sonrasında teröristlerin etkisiz hale getirildiği açıklandı.

(Devamı 4'te)

EMPERYALİZMİN BÖLGE PLANLAMASINDA YENİ AŞAMA

ABD emperyalizminin başı Obama'nın seçimler sonrası ilk dış gezisini bölgemize yapması sonuçlarını vermeye başladı. Ana gündemini Suriye ve İran'ın oluşturduğu gezi, bölgemizdeki emperyalist yeni düzenin koçbaşının, işbirlikçi Erdoğan iktidarı olduğunun da tescili oldu.

(Devamı 5'te)

DİSK GENEL KURULU ÜZERİNE

DİSK, içine itildiği yönetim bunalımından çıkış yolunu, 6 Nisanda yapılacak olağanüstü genel kurulla bulacağını sanıyor. Sendikal bürokrasinin koltuk pazarlığıyla sürdürülen genel kurul hazırlığı bunalımdan çıkışı sağlamak bir yana, bunalımı derinleştirici bir rol oynayacaktır.

(Devamı 8'de)

MESS GRUP TOPLU İŞ SÖZLEŞMELERİ

Her ne kadar sol siyasal öznelerinin gündemine girmese de işçi-sendika hareketi çok yoğun bir savaşım döneminin içinden geçiyor. 18.10.2012 tarihinde Meclis'te kabul edilen 07.11.2012 yürürlük tarihli Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu'nun sonuçları yeni yeni ortaya çıkmaya başladı.

(Devamı 9'da)

'SÜREÇ' ÜZERİNE

(Baştarafı 1'de)

Öncelikle; yapılan açıklamanın silahlı savaşım döneminin sona erdiğini, bundan sonraki savaşımın demokratik siyasetin kanalları içinde ve siyasal taktiklerle devam edeceğini belirtmesi son derece önemlidir ve bu yanıyla, Kürt ulusal demokratik hareketinin ülkemizde kazandığı mevzileri dikkate alan bir güç hesaplaması yapıldığının işareti olarak görmek ve desteklemek gerektiğini belirtelim. Uzun yıllardır demokratik barışçı bir çözümlü ve silahlı savaşımın ülkemiz sınıflar savaşımının gerçekliği ile uyuşmadığını savunan komünistlerin, Kürt Ulusal Kurtuluşçuluğunun bu kararının gecikmiş bir gerçekliği kabul olarak gördüklerini, Türk ve Kürt gençlerinin ölümlerine son verecek bu kararın arkasında olduklarını ve olası derin devlet provokasyonlarıyla bozulmak istenmesine karşı gereken duyarlılıkla davranacaklarını vurgulamak gerekiyor.

Açıklama, Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketinin somut pratik bir yol haritasını kapsamıyor ve sadece bir tarafın -Kürt tarafının- aldığı kararı deklare ediyor. Bu nokta da devletin yapacakları bilinmiyor. Bu durum ise sürecin daha şeffaf yürütülmesi gerektiğinin bir kere daha altının çizilmesini zorunlu kılıyor.

Açıklamanın gerekçelerini oluşturan teorik arka planı ise tüm iyimserliğimize rağmen kimi kaygılar duymamızı ve bunları dile getirmemizi gerektiriyor. Çok özel misyonlar yüklenerek büyük beklenti yaratılan açıklamanın teorik arka planının, sanılanın aksine yeni olmadığı, kimi özellikleri ile işbirlikçi AKP iktidarının Dışişleri Bakanı

Davutoğlu'nun Newroz arefesinde yaptığı Diyarbakır ziyaretinde, bin yıllık kardeşliğe vurgu yapan ve birleştirici en önemli özellik olarak öne çıkardığı "din kardeşliği" açıklamalarıyla zaten yapılmış olduğunu gösteriyor. Son dönemde işbirlikçi iktidarın hiçbir temsilcisinin bir polis ordusu eşliğinde, panzerler, gaz bombaları ve tomaların sığıdığı tazyikli su saldırısı olmaksızın gerçekleştiremediği üniversite ziyaretlerinden farklı bir şekilde, alkışlarla karşılandığı Diyarbakır Dicle Üniversitesi ziyaretinde de Öcalan'ın açıklamalarının gerekçelerini benzer bir söylemlerle ifade etmiş olması, yapılan açıklamanın daha öncesinde devlet tarafından biliniyor olduğuna işaret ediyor. Her iki açıklama da Türk ve Kürt halklarının Misak-ı Milli sınırları içindeki birlik ve kardeşliğine, din kardeşliğini öne çıkararak yaptığı vurguyla ve Ortadoğu'da bu beraberliğin Türkiye'ye sağlayacağı olanakları öne çıkarmasıyla paralellik gösteriyor.

Mart sayımızda işbirlikçi AKP iktidarının bölgeye ilişkin planlarına dikkat çekerek, bölgesel hegemon olma ihtiyacından kaynaklanan gerekçelerle, böylesi bir çözüme razı olduğunu belirtmiştik. Anlaşılan Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi de bölgenin değişen güç dengelerini dikkate alarak, böyle bir çözümlenme yaparak, tercihini Türkiye'den yana koyarak süreci sonlandırmak istediğini açıklamış bulunuyor.

Öcalan'ın açıklaması sadece ülkemiz içindeki Kuzey Kürtleri'ne ilişkin tercihleri belirtmekle kalmıyor. Güney (Irak

ve Batı (Suriye) Kürtleri'ni de içine alan 1920'li yılların Misak-ı Milli anlayışını öne çıkartmasıyla daha da kritik bir özellik taşıyor. İşbirlikçi AKP iktidarının, egemen burjuvazinin, Irak Bölgesel Kürt Yönetimiyle, Barzani ve Talabani'yle gerçekleştirdiği uzlaşmaya, ülkemiz Kürtleri'nin siyasal temsilcilerinin de katılmak istediğinin işaretlerini veriyor. Suriye Kürdistanı'nda PYD, ÖSO ve SUK yöneticilerinin sağladığı anlaşmanın da şimdi daha iyi anlaşılmasını sağlıyor. Öcalan'ın açıklaması, Ortadoğu'da çizilen sınırların herhangi bir hükmünün olmadığı belirtirken, egemen burjuvazi de irredentist (toprak talep eden) politikalara başvurmaksızın bölgesel alt emperyal politikalarını ABD ve AB'yi de arkasına alarak, ekonomik ve siyasal müdahalelerle gerçekleştirmenin yollarını arıyor. Egemen burjuvazinin bu politikalarının karşısında, Öcalan'ın bölgede Kürt ve Türk halkları arasındaki stratejik ittifaktan bahsetmesi ve iki halkın birlikte 1920 ruhu esas olarak bir yeniden doğuş gerçekleştirmesi gerektiğinin altını çizmesi ayrıca anlamlı bir vurgu olarak öne çıkıyor.

1978 yılında bağımsız birleşik sosyalist bir Kürdistan hedefiyle başlatılan, sonrasında önce federasyon, sonra da özerklik olarak revize edilen, günümüzde ise anayasal vatandaşlık olarak formüle edilen savaşımındaki esas kırılmanın, zamanın ruhuna yenik düşerek sosyalizm hedefinden vazgeçilmesi ve Marksizm-Leninizm ile olan bağın kesilmesiyle çok eskiye dayandığını, burada bir kere daha hatırlamak gerekiyor.

Türk, Kürt ve her ulustan ve ulusal azınlıktan işçi sınıfımızın öncü politik örgütü olan TKP'nin Üyeleri olarak biz komünistlere düşen, bir asra yaklaşan tarihimizeki tüm programlarımızda olduğu gibi, ulusal baskı ve ezginin her türüne karşı olmak, ulusların ve dillerin eşitliği ve özgürlüğü ilkesinden vazgeçmeksiz, Kürt halkının ayrılma hakkı da dahil olmak üzere, kendi geleceğini tayin hakkını savunmak ve bu aşmada Kürt halkının politik temsilcilerinin aldığı karara saygı göstermek olacaktır. Ancak bu tutum, önümüzdeki politik süreçte olabilecek kimi gelişmelerden duyduğumuz kaygıları dile getirmemizin önünü tıkamamalıdır.

Kürt ulusal kurtuluş hareketinin silahlı savaşıma son verme, savaşımı demokratik barışçı yöntemlerle ve siyasal savaşımın taktikleriyle sürdürme kararı çok doğrudur. Bu karar, hiçbir kırılmaya yol açmayacak bir şekilde yaşama geçirilmesi için ülkemizdeki barış, demokrasi ve ilerleme yanlısı tüm örgüt ve güçlerce desteklenmeli, özellikle gerillaların ülke dışına çekilme sürecinde iktidarın, bu kararı suiistimal etmeye yönelik tüm girişimlerine karşı uyanık olunmalı ve geçit verilmemelidir.

Ülke içinde süren düşük yoğunluklu savaşın sona ermesi, işbirlikçi iktidara hedefi olan programı gerçekleştirmesinde yeni olanaklar sunacaktır. ABD politikaları doğrultusunda bölünme noktasına gelen Irak içinde Kürt federalizminin hamiliğine soyunarak, Barzani ve Talabani ile anlaşılan işbirlikçi iktidarın, ekonomik hinterlandı görerek bu bölge üzerinde hegemonya kurmasına alet olunmamalıdır.

Tüm baskıcı ve otoriter yönetim anlayışına rağmen, Orta-

doğu'daki emperyalizm karşıtı politikasıyla ABD'nin planlarının engelleyicisi olan Suriye yönetimine karşı emperyalist kampın bütününün başlattığı darbe girişimi, ülkemizde sağlanan barış süreci ile yeni bir boyut kazanmıştır. Kendi içinde stabil bir Türkiye'nin egemenleri, Suriye'ye müdahalede ellerini daha özgür hissedeceklerdir. Suriye Kürtleri'nin bu politikalara alet olmaması konusunda Suriye Kürt önderliği ve onunla bağlantılı Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi önderliği daha özenli olmalı, iktidarın Barzani-Talabani ikilisi ile sağladığı uzlaşının Suriye'ye uzanan eli ile birlikte olmamalıdır.

ABD başkanı Obama'nın son bölge gezisinin sonuçları ortaya çıkmaya başlamıştır. Bunun görülen ilk sonucu ülkemiz ile İsrail arasındaki ilişkilerin normalleştirilmesinin, işbirlikçi AKP iktidarının elini güçlendirici bir biçimde sonuçlandırılması olarak ortaya çıkmıştır. Bunun iç politikaya dönük bir hamle olarak değerlendirilmesi eksik bir bakış olacaktır. Ortaya çıkan sonuç, iç politikaya önümüzdeki seçim sürecine olacağından daha da fazla, emperyalizmin bölgedeki yeni düzenleme talebine olanak sağlayacaktır. Önümüzdeki süreçte Suriye'ye karşı daha aktif bir tutumla Suriye yönetimi düşürüldükten sonra, esas hedef olan İran hedef tahtasına konacaktır. İran'a karşı gerçekleştirilecek bir müdahalede bugün sessiz olan İran Kürdistan'ı, muhtemel eylem alanı olacak ve müdahale gerekçelerinden birini oluşturacaktır. Kürt ulusal kurtuluşçuluğu, bu sürece de Irak müdahalesinde olduğu gibi dar ulusal çıkar hesabıyla bakmamalı, "Kürt yüzyılı yaratıyoruz"

adına Ortadoğu'nun emperyalist barışının sağlanmasında kolaylaştırıcı rolü oynamaya talip olmamalıdır.

Süregiden düşük yoğunluklu çatışma süreci sebebiyle emperyalist yatırımcılara açılmayan, bunun yanı sıra yerli tekellerin de iştahını kabartan Kürdistan, barış süreci ile birlikte tekellerin yağmasına sahne olacaktır. Kürdistan'ın tüm yer altı ve yer üstü zenginliğinin talanına yol açacak bu durum, Kürdistan'da savaşımın farklı bir boyutunu da gündeme getirecek, işçileşme hız kazanacak, emek-sermaye çelişkisi keskinleşerek başat bir özellik haline gelecek ve Kürdistan'ın ülkemiz kapitalist pazarıyla bütünleşmesi hız kazanacaktır. İşçi-senkada hareketi olası gelişmeleri dikkate alarak, Kürdistan işçi sınıfının ülkemiz işçi sınıfının ayrılmaz bir parçası olduğunu gözeterek, işçi-senkada hareketinin Kürdistan'da yeni bir atılım yapması için gereken önlemleri almalıdır.

Komünistler, sınırsız ve sınıfsız bir özgürlük dünyasının enter-nasyonalist savaşçıları olarak Kürt halkının dostlarıdır ve her zaman da dostları olarak kalacaktır. Kürt halkının en değerli evlatlarından olan ve komünizm davasının olduğu kadar, Kürt halkının özgürlük davasının da şehitleri olan Mehmet Çakmak ve Mustafa Hayrullahoğlu'nun dökülen kanları buna şahitlik etmektedir. Gerçek eşitlik ve özgürlüğün ancak komünizmle birlikte geleceğinin savunucusu olan TKP Üyeleri, bu inançla Türk ve Kürt işçi sınıfının en bilinçli en kararlı evlatlarını safalarında örgütleme ve programlarını yaşama geçirme savaşımına devam edeceklerdir.

ROBOSKİDEN GEÇMEYEN BARIŞ GERÇEK OLAMAZ

(Baştarafı 1'de)

Ancak gerçek, sabah olup hava aydınlanınca görüldü; "terörist" ilan edilip bombalanarak parçalanan 34 Kürt yurttaşın, aslında sınırın 0 noktasındaki Roboski köyünde oturan ve hiçbir geçim imkanları olmadığı için, sınır ticareti yapan köyün gençleri olduğu gerçeği ortaya çıktı. Gerçek bir süre gizlenmeye çalışıldı. Burjuva medyası da bu gizlenmede iktidara ortak olarak suça iştirak etti. Ancak parçalanmış evlatlarının bedenlerini Katır sırtında köylelerine taşıyarak gerçeği ortaya çıkaran Kürt köylülerin feryadı, gerçeğin üzerini örtme çabalarına geçit vermedi. İşbirlikçi AKP iktidarı ve onun eli kanlı katilleri silahları, uçakları, İHA'ları ve medyaları ile birlikte bütün gerçekliği ile görünür hale geldi.

Tek parti dönemde, "33 Kurşun" adıyla komünist şair Ahmet Arif tarafından ölümsüzleştirilen Kürt katliamı gibi; Dersim'in halen kemiklerin toprak tarafından kusulduğu Zini Gediği katliamı gibi; 70'li yıllarda 13 Kürt sırt hamalının Suriye sınırında vurularak öldürüldüğü katliam gibi Roboski katliamı da acılı Kürt tarihine yazıldı. Ancak diğerlerinden farklı olarak, artık Kürt halkının aşiretten ulusa yükselmesinin göstergesi niteliği kazanarak, haklarının bilincinde olan Roboski'li köylülerin savaşımları ile gizlenemedi. Gizleme çabasında-

ki medya görmek, katliamın sorumlusu iktidar duymak, aydın demokrat insan hakları savunucusu örgüt ve kişiler duyarlı olmak zorunda kaldı.

Parçalanmış genç bedenlerini kan parası ile satma önerilerine karşı onurlu bir direniş sergileyen Roboski'li Kürt aileler, sadece adalet talebinde bulundular. Katillerin bulunmasını ve kendilerinin de eşit haklı yurttaşları oldukları kabulüyle katillerin gerekli cezaları almalarını istediler. Bu amaçla kurulan TBMM Komisyonu, bir yılı aşkın süredir yaptığı çalışmanın sonuçlarını geçtiğimiz günlerde açıkladı. Yapılan açıklamaya göre ortada bir cinayet yoktu. Sadece koordinasyon eksikliğinden kaynaklanan bir yanlış uygulama olmuştu ve ortaya çıkan sonuç, yani parçalanmış 34 beden bir yanlışlık, bir kaza sonucu gerçekleşmişti. Bu karar altına alındı ve katillerin adaletten

kaçırılması operasyonuna parlamentodaki komisyonun AKP'li üyeleri de dahil oldu. Komisyonun CHP ve BDP'li üyelerinin muhalefet şerhlerine rağmen, karar AKP'li sayıların oylarıyla kabul edilerek parlamentoya gönderildi.

AKP'li sayınlara söylenecek söz yok. Onlar, eli kanlı iktidarlarını ve Başbakan Erdoğan'ın emriyle yapılan bombalamanın uygulayıcı katillerini koruma görevini yerine getirdiler. Kürt ulusal demokratik hareketiyle büyük bir uzlaşma yaparak barış getirdiği iddiasıyla Ortadoğu'daki emperyalist planı uygulamaya koyan eli kanlı Erdoğan, bu raporun mimarıdır. Ancak sorunlu olan, Roboski'li gençlerin kanlarıyla nasıl 'helalleşileceğindedir'. Roboski'de akan suçsuz, günahsız 34 Kürt gencinin kanı, "bin yıllık İslam kardeşliğinin" kapatamayacağı kadar fazladır.

Rapora muhalefet şerhi koyan ve gerçeğin açıklamasını isteyen BDP'li sayıtlara büyük sorumluluk düşmektedir. Şimdi barışa giden yolun Roboski'den geçtiğinin vurgulanmasının, helalleşmenin ancak bundan sonra olabileceğinin açıklanmasının, bunun için Newroz'da alanları dolduran on binlerin bir kere daha ayağa kaldırılmasının zamanındır.

Rapora muhalefet şerhi koyan CHP'li sayıtlar şimdi "ulusalcılık" adı altında milliyetçilik yaparak şovenizmi kışkırtan parlamento mevcudiyetlerine rağmen vicdanlarının sesini dinlemeli, ayağa kalkan emekçi yığınlarla birleşmeli ve kendi tarihleriyle de hesaplaşmanın kapısını açmalıdırlar. Akan kanın durması, anaların ağlamaması için barış çalışmalarını destekleyen 'akil insanlar', 'Türkiyeli aydınlar', 'barışseverler', 'bin yıllık İslam kardeşliğinin mimarı Müslüman kanaat önderleri', kanın kanla yıkanmayacağı gibi bir demagojiye sarılmadan, akan kanın diyeti olan adaleti isteyerek Roboski'li Kürt anaların göz yaşlarını da dindirmenin görevleri olduğunu bir kere daha hatırlamalıdırlar.

Roboski'den geçmeyen barışın barış olmayacağını ülkemizin bütün yurttaşları, başta işçi sınıfımız ve emekçiler olmak üzere hepimiz bir kere daha değil, adalet elde edilene kadar haykıracağız.

Komünistler, TKP Üyeleri, Kürt halkının eşitlik ve özgürlük talebinin, 1920'deki ilk kuruluş gününden bugüne, en kararlı savunucuları olarak Roboski'yi unutmayacak ve unutturmayacaklardır. Tek parti diktatörlüğünün suçsuz, günahsız 33 Kürt köylüsünü kurşuna dizmesi katliamının sonraki kuşaklara taşınmasındaki en önemli köprü olan yoldaşları Ahmet Arif'e layık olduklarını dost düşman herkese göstereceklerdir.

EMPERYALİZMİN BÖLGE PLANLAMASINDA YENİ AŞAMA

(Baştarafı 1'de)

Emperyalist politikanın Ortadoğu'daki İslam ülkeleri için model ülke olarak gördüğü ve bu rolü oynamaya çok hevesli Erdoğan'ın da bundan hoşnut olduğu açıkça görüldü.

Emperyalist politikanın, bölgede çözülmesi gereken çibanbaşı olarak gördüğü Suriye'deki iç savaşı önümüzdeki günlerde daha da yoğunlaştırarak, Esad yönetimini görevi bırakmaya mecbur etmesini beklemek sürpriz olmamalıdır. ABD politikasını bugüne kadar ikircikli bir tutum almaya götüren nedenin, Suriye muhalefetinin ağırlıklı olarak cihatçı selefi İslamcı niteliği ve bileşiminden duyduğu kaygı olduğu, yaşanan son olaylarla bir kere daha açığa çıktı. Kimi karanlık güçler eliyle toplanarak Suriye'de savaşımaya götürülen ülkemiz İslamcı gençlerinin binleri bulunduğu, bunların büyük kısmının Suriye'de hayatını kaybettiği artık gizlenemez bir durum olarak günlük basında yer almaya başladı. Adeta açık sınır haline gelen ülkemizin güney sınırından insan dahil her türlü savaş malzemesinin de Suriye'deki iç savaşta savaşan İslamcılara ulaştırıldığı yalanlanamaz bir nitelik kazandı. Hatta ülkemizdeki bir kadın cinayetinin uyuşturucu tutkunu zanlısının, Suriye'ye geçerek orada savaştığı ve yaralanarak ülkemize geri geldiği bir sırada yakalanarak tutuklandığı, askeri kamuflaj giysili fotoğraflarının günlük basında yayınlanmasıyla ortaya çıktı. Yine Hatay sınır kapımızda gerçekleştirilen bir bombalama saldırısının Suriye vatandaşı olan zanlılarının Suriye'de yakalanarak ülkemize getirildiği görüldü. Bu durumun yaratacağı sıkıntı daha sonra anlaşılınca açıklama yapan iktidar sözcüleri, yalan-

lama yoluna giderek durumu gizlemeye çalıştılar. Muhalif güçlerin Türkiye'den tedarik ettiklerini internet sitelerinde açıkladıkları, kimyasal maddelerle yaptıkları bir kimyasal bomba Halep'te patlatılarak, onlarca Suriye vatandaşının ölümüne yol açtı. Suriye hükümetinin, savaş suçu olan bu uygulamaya ilişkin Birleşmiş Milletler araştırması istemesi ve talebinin kabul edilmesi, ülkemize onur kazandırmayacaktır. Suriye iç savaşının bu kadar uzayacağını hesap etmeyen ve Suriye'yi kolay lokma olarak gören Türkiye burjuvazisi, uzayan iç savaşın yükselen maliyetini karşılamakta zorlanmakta ve erken bir çözüm için elindeki tüm kozları kullanmaktadır. Suriye krizinin süratle çözümlenmesini istemesinin bir diğer sebebi ise Irak'ın imarının yarattığı rantı gören egemen burjuvazinin, aynı biçimde Suriye'nin yeniden yapılanmasından alacağı payın onun ağzının suyunu akıtmasından başka bir şey değildir.

ABD emperyalizmi açısından ise Suriye sorununun çözümü, İran'ın yalnızlaştırılması için kırılması gereken Şii hilalinin kilit yerinde bulunması ve İsrail'in güvenliği açısından taşıdığı kritik önemden başka bir şey değildir. İşte ABD emperyalizminin başı Obama'nın bölge gezisi, bu noktada stratejik bir önem kazanmaktadır. ABD'nin bölgedeki iki stratejik ortağı olan Türkiye ve İsrail'in Mavi Marmara gemisi olayından dolayı

“ABD emperyalizmi açısından ise Suriye sorununun çözümü, İran'ın yalnızlaştırılması için kırılması gereken Şii hilalinin kilit yerinde bulunması ve İsrail'in güvenliği açısından taşıdığı kritik önemden başka bir şey değildir.”

bozuk olan diplomatik ilişkilerinin tamiri, sorunun çözümünde olduğu kadar sonraki İran etabının gerçekleşmesi için de kritik bir öneme sahiptir. Emperyalist stratejistlerce adım adım hesap edilerek uygulanan bir plan çerçevesinde önce Türkiye'nin isteği olan patriotlar gönderilerek ülkemizin sırtı sıvazlanmış, daha sonra gizli diplomasi ile hazırlanan bir senaryoyla Türkiye ve İsrail arasındaki ilişkilerin onarılması sağlanmış ve Obama'nın ülkemizi ziyareti sonrasında gittiği İsrail'de süreç sonuçlandırılıp İsrail'in özür dilemesi ve tazminat vermeyi kabul etmesi sağlanarak, Ortadoğu'daki emperyalist hesaplar güvence altına alınmıştır. Nitekim operasyonun başarısının bir göstergesi olarak ertesi gün, İsrail uçakları ateş edildiğini bahane ederek Golan Tepeleri'ndeki Suriye mevzilerini bombalayıp ABD'ye olan borçlarını ivedilikle ödemeye başlamışlardır. Kör gözlerin de gördüğü gerçek, önümüzdeki günlerde Suriye'ye ya-

pılan müdahalenin daha da yoğunlaştırılarak sonuç alınmaya çalışılması olacaktır. Bu birinci etabın kazanılması sonrasında, yalnız kalacak olan İran, hedef tahtasına konacaktır. Bunu söylemek için kahin olmak gerekmemektedir.

Emperyalizmin bölge planlamasının ve sırtını sıvazlayarak iştahını kabarttığı egemen burjuvazinin bölgesel alt emperyalist güç olma talebinin anlaşılacak yanı yoktur. Anlaşılmayan ise Kürt düşmanlığında yarışa çıkan burjuva muhalefet partilerinin bu durumu görmekten uzak, azgın şovenizm bayraktarlığı yapmaları, ülkemiz aydınlarının ise çözüm süreci stratejistleri olarak akıl adam misyonunu kimseye bırakmamaları, parlamentodaki Kürt sayılablar ve HDK'li sayılabların da bu konudaki sessizliğidir. Unutulmamalıdır ki “İsrail'e özür diletmeyi başarmış bir Erdoğan” profiliyle seçimlere hazırlanan işbirlikçi AKP iktidarını geriletmek, böylesi tarihsel uğrakların günlük politikada gündemleştirilmesi atlandığı ve yığınların gözünde açığa çıkarılması sağlanmadığı takdirde, eskisinden çok daha zor olacaktır.

Komünistler, TKP Üyeleri, yığınlar içindeki günlük propaganda çalışmalarında ülkemizi komşularımızla savaşa sürükleyen bu politikaları anlatmaktan, yığın tepkilerini örgütlemekten, barış savaşımını yükseltmekten geri durmayacaklardır.

HAYDİ 1 MAYIS 2013'E

(Baştarafı 1'de)

Yeni çıkarılan yasayla, yetkileri bakanlık kayıtlarındaki istatistiklere dayandırılarak sözleşme yapması engellenen bir çok sendika, işverenler karşısında çaresiz duruma düşürülerek işçilerin örgütlenmesinin önü alınmak isteniyor. İşbirlikçi AKP iktidarının saldırıları bununla kalmıyor; yandaş sendika yaratma süreci de el altından işletilerek, kimi sendikaların yandaş HAK-İŞ Konfederasyonuna katılması sağlanıp, işçi-sendika hareketi güçten düşürülmek isteniyor. İşçi-sendika hareketinin en önemli bileşeni olan, kamu emekçilerinin örgütlü gücü KESK ise terörle mücadele yasası kapsamında ardı ardına gelen KCK ve DHKP-C tutuklamaları ile kriminalize edilerek, itibarsızlaştırılmak isteniyor. Tek suçları sendikal çalışma olan işçi önderleri, "terörist" suçlaması ile gözaltına alınıp tutuklanıyor. Yıllarca hapishanelerde tutulmayla tehdit ediliyor.

Ancak işçi-sendika hareketinin içindeki sorunlar, salt iktidar baskısıyla açıklanmaktan uzak bir görüntü veriyor. İşçi-sendika hareketinin en büyük örgütü TÜRK-İŞ, yönetim bunalımı yaşıyor. Bir grup sendikanın oluşturduğu Sendikal Güçbirliği Platformu, adeta ayrı bir sendikal merkez özelliği kazanmış olarak çalışmalarına devam ediyor. Konfederasyonun yönetimini kazanmaya delege sayısı açısından yeterli olma-

yan, ancak TÜRK-İŞ'in sayıca büyük bir bölümünü ve en mücadeleci sendikalarını içinde toplayan Sendikal Güç Birliği Platformu, gelecek için işçi-sendika hareketinin sınıf sendikacılığını savunan diğer örgütlerinden uzakta durarak, bir yeniden doğuştan çok, örgüt içi muhalefet hareketi olarak kalmak eğiliminde olduğunun sinyallerini veriyor. Bu hareketin gösterdiği kararsızlık durumu ve ikili karakter, işçi-sendika hareketinin yeni bir atılıma geçmesinin de önünü tıkıyor.

İşçi sendika hareketinin savaşkan geleneklerinin, sınıf ve kitle sendikacılığının temsilcisi DİSK ise eski günlerinin çok uzağında bulunuyor. İçine itildiği yönetim sorunları ile boğuşan DİSK, kardeş sendikalar arasındaki birlik ve dayanışmanın da yara alacağı bir olağanüstü kongre sürecini yaşıyor. İki büyük sendikası Birleşik Metal-İş ve Genel-İş sendikalarının karşılıklı olarak birbirlerini suçladığı bu süreç, bilinmelidir ki sadece işbirlikçi iktidara ve tekelci burjuvaziye yarıyor.

İşçi-sendika hareketinin içinde bulunduğu bu dağınıklığa karşın işbirlikçi AKP iktidarı, içine girilen seçim sürecinin de verdiği imkanlarla toplumsal bilinci belirlemeye devam ediyor. Çözüm süreci ve İsrail'in Mavi Marmara olayları dolayısıyla dilediği özürle güçlendirdiği toplum-

sal hegemonyasını seçimlere yansıtmanın, iktidarını daha da güçlendirmenin hesabını yapıyor. Gericici otoriterliğini kalıcılaştırmanın programını uygulamaya koyuyor.

Bu 1 Mayıs sürecinin ana görevi, işçi sendika hareketinin tüm toplumsal muhalefet güçleriyle birleşerek AKP iktidarına karşı güçlü bir çıkış yapmasının sağlanmasıdır. Ancak işçi sınıfımızın öncülüğündeki bir barış, demokrasi, ilerleme hareketi oluşturulabilirse bu gidişe dur denebilir. İşçi-sendika hareketinin kendi iç hesaplaşmasını bir yana bırakarak, bu yılki 1 Mayıs sürecinin öne çıkardığı görevi yerine getirebilmek için bugünden çalışmalarını hızlandırması gerekmektedir. Emek örgütlerinin, işçi ve kamu çalışanları konfederasyonlarının eksenini oluşturacağı bir birlikle, tüm diğer barış demokrasi ve ilerleme yanlısı örgüt ve partileri etrafında toplayan bir birliktelikle, ülke çapında ortak kutlamalarla bu gidişe dur diyebilmenin olanağını yaratmak, AKP gericiliğinin ilerlemesini durdurmanın ana siperi olacaktır. İşçi sınıfımızın sadık evlatları, komünistler böylesi bir görevin yerine getirilmesi için sendikalarında ve üyeleri oldukları tüm örgütlerde kendilerine düşen görevleri yerine getireceklerdir. Günün belgisi "AKP gericiliğini durdurmak için Haydi 1 Mayıs 2013'e" olmalıdır.

DİSK GENEL KURULU ÜZERİNE

(Baştarafı 1'de)

İşçi sendika hareketinin işbirlikçi AKP iktidarının ağır saldırısı altında olduğu bir dönemde gerçekleştirilen genel kurul, işçi sınıfımıza bu saldırıyı durdurma, AKP iktidarını geriletme, işçi sendika hareketini yeni bir atılıma kaldırma yolunda yeni bir program, yeni savaşım hedefleri getirmeyen niteliğiyle, gelecekte DİSK tarihinde yapılan en niteliksiz genel kurul olarak anılacaktır. Ancak DİSK genel kurulunun yapıldığı bu dönemi, işbirlikçi AKP iktidarının sadece işçi sınıfımıza saldırısını yoğunlaştırdığı bir dönem olarak tanımlamak, eksik bir tanımlama olacaktır. Ülkemiz, sınıflar savaşımının çok tarihsel bir uğrağından geçmekte, adeta ülkemizin geleceği emperyalist planlamanın talepleri doğrultusunda yeniden yapılandırılmaktadır.

Öncelikle işbirlikçi iktidarın çerçevesini çizdiği bir 'barış' süreci, Kürt ulusal demokratik hareketinin silahsızlandırılması süreci olarak devam ettirilmekte, "Bin yıllık İslam kardeşliği"nin ideolojik alt yapısını oluşturduğu süreç ilerletilmek istenmektedir. Buna bağlı olarak Suriye'nin içişlerine doğrudan müdahale edilmekte, ABD ve AB destekli rejim muhaliflerine ülkemizin bütün olanakları sunulmaktadır. Suriye sınırimız adeta 'açık sınır' haline getirilerek muhaliflerin rejim karşıtı askeri operasyonlarının lojistik

üssü haline getirilmiştir. Yine ABD emperyalizminin stratejik bölge planlamasına uygun olarak, önce Kürecik'te İran'ı hedef alan bir dinleme istasyonu kurulmuş, böylelikle ülkemiz ABD füze kalkanı projesi kapsamına girmiş, sonrasında ise bu kalkanın güvenliği gerekçesiyle ülkemize 'Patriot' füze bataryaları yerleştirilerek topraklarımız komşularımız için tehdit kaynağı yaratılarak, halkımız hedef haline getirilmiştir. Geçtiğimiz günlerde ABD Başkanı Obama'nın bölge gezisi bahane edilerek, Türkiye ile İsrail arasında var olan diplomatik kriz, işbirlikçi iktidarın politikalarını güçlendirecek şekilde sonlandırılmış, ABD emperyalizminin bölgedeki iki stratejik ortağı Türkiye ve İsrail arasındaki sorunlar ortadan kaldırılarak bölge, ABD emperyalizmi için tahkim edilmiştir. Enerji kaynaklarının yeniden paylaşılması temelinde bölgemizde süregelen hegemonya mücadelesinde, ülkemiz bölgesel bir savaşın baş aktörü haline getirilmiş durumdadır. Böylesi bir uluslararası konjonktürde işçi sınıfımıza barış, tarafsızlık, komşularımızla karşılıklı yardımlaşma temelinde iyi ilişkiler kurma, emperyalizm karşıtlığı gibi konularda yeni savaşım hedefleri getirmeyen bir DİSK genel kuruluna neden ihtiyaç vardır?

İşbirlikçi AKP iktidarının bölgesel hegemonya hesapla-

rına bağlı olarak geliştirdiği sözde barış süreci bir yandan büyük bir umut yaratırken, diğer yandan gözü dönmüş bir şovenizm dalgasını kabartmıştır. Başkanlık sistemi gibi argümanların, iktidardaki otoriter yönetim eğilimini kurumsallaştırmayı hedefleyen bir şekilde "barış süreci"nin pazarlık konusu haline getirilmesi, demokrasi ve insan hakları gerekçeleri ile sürece destek olan geniş yığınlarda kuşku ve tedirginlik yaratmış bulunmaktadır. Bir biri ardına getirilen yargı paketlerinin cezaevlerini dolduran onbinlerce siyasi tutuklunun sorununu çözmeye yeterli olmadığı anlaşılmış, daha köklü çözüm paketlerine olan ihtiyacın öne çıkmasını sağlamıştır. Otoriter ve baskıcı yönetim anlayışından taviz vermeyen işbirlikçi iktidarın tüm programının, önümüzdeki üç seçimi kapsayan sürece ilişkin olduğu açığa çıkmıştır. Politik sürecin böylesi köklü dönüşümlere gebe olduğu bir dönemde gerçekleşen DİSK genel kurulunun, bu sorunlara ilişkin söyleyeceği yeni bir sözü, şovenizme karşı Türk-Kürt kardeşliği, genel af ve daha fazla demokrasi talebi yoksa, bu genel kurula neden ihtiyaç vardır?

Egemen burjuvazinin ve onun en bilinçli sözcüsü AKP iktidarının, işçi sınıfımıza emekçi halkımıza saldırısı hız kesmeden sürmektedir.

Saldırının sivri ucu işçi sınıfımıza, işçi-sendika hareketine yönelmiştir. Taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma, sosyal güvenciden yoksun güvencesiz çalışma, iş cinayetleri, işbirlikçi iktidarın yönetimde olduğu on yıl içinde artarak sürmektedir. Çıkarılan son yasa ile özellikle DİSK üyesi onlarca sendikanın toplu sözleşme yapma yetkileri bakanlık istatistikleri esas alınarak ellerinden alınmıştır. AKP iktidarının işçi hareketi içindeki arka bahçesi olan HAK-İŞ Konfederasyonu, doğrudan iktidarın teşvik ve desteği ile kamuda örgütlendirilmekte, dahası DİSK ve TÜRK-İŞ'e bağlı sendikaların HAK-İŞ'e geçmeleri için baskı yapılmaktadır. Gerçekleştirilecek DİSK genel kurulunun, işçi-sendika hareketinin bu kronikleşmiş sorunlarına karşı yeni çözüm hedefleri, yeni savaşım yöntemleri önerileri yoksa, bu genel kurula neden ihtiyaç vardır?

Bölgemizin ve ülkemizin çözüm bekleyen tüm acil sorunlarına vereceği cevaplardan yoksun, egemen burjuvazinin saldırılarına karşı cepheden sınıfsal karşıtlık temelinde cevap vermeye cesaret edemeyen, demokratik sınıf ve kitle sendikacılığı ilkelerini, mücadeleci sendikal gelenekleri öne çıkartamayan DİSK'teki bunalımın gerçek gerekçesi bunlardır. Bunalımı koltuk pazarlığı yöntemleri ile çözmeyi planlayan sendikal bürokrasinin hesabı tutmayacak, mızrak çuvala sığmayacaktır.

DİSK içindeki TKP'li işçiler, sendikal bürokrasinin bu oyununun bozulması, işçi-sendika hareketinin savaşkan gelenekleri üzerinden yeniden ayağa kalkması için sürdürdükleri çalışmalarını arttırarak devam ettirecekler, DİSK üst yönetimindeki sendika bürokratlarının maskelelerini yırtacak, onların gerçek yüzlerinin sınıfın tümü tarafından görülmesini sağlayacaklardır. DİSK delegesi TKP'li yoldaşlarımızın bu genel kuruldan bir beklentisi olmadığı gibi bu genel kurulun adaylarına da verilecek oyu yoktur.

MESS GRUP TOPLU İŞ SÖZLEŞMELERİ

(Baştarafı 1'de)

Yasayla birlikte, Sözleşme yapabilen 51 sendikadan yedi tanesi işkolu barajı altında kaldı. Onlarca sendika da iki yıl sonra uygulanacak yüzde iki barajının altında kalmamanın telaşı içinde kıvranıyor. Diğer yandan işbirlikçi AKP iktidarının Meclis'e sunmaya hazırlandığı taşeron uygulaması ile ilgili yasa ve sınıfa yönelik diğer saldırıları içeren yasalara karşı işçi-sendika hareketinin başına çöreklenen sendikal bürokrasi, kendi koltuk kavgalarının telaşına düşmüş bir profil çiziyor. Komünist hareketin işçi sınıfından yalıtık olmasının sonucu olarak, sendikal bürokrasisinin egemenliği altındaki işçi-sendika hareketi, tarihinde bir çok kez yaşadığı karanlık süreçlerden birini daha yaşıyor.

6356 Sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu çıkarılma çalışmaları bahane edilerek ,uzun süre verilmeyen TİS yetki belgelerinden dolayı bekletilen Toplu İş Sözleşmeleri görüşmeleri, ancak bu yılın başından itibaren başlamış buluyor. Kimya, tekstil, kamu sektöründe özellikle hizmet sektörünü içeren Kamu işverenleri ile yürütülen sözleşmeler ile metal sektöründe yürütülen Toplu İş Sözleşmeleri görüşmeleri, aileleriyle birlikte milyonlarca işçiyi ilgilendiriyor. Metal işkolunda üç konfederasyona bağlı sendikalar ve işverenleri temsil eden Türkiye Metal Sanayicileri İşverenleri Sendikası (MESS) arasında yürütülen toplu iş sözleşmeleri görüşmeleri, Şubat- Mart ayları içerisinde uyuşmazlıkla sonuçlandı. TÜRK-İŞ'e bağlı Türk Metal Sendikası'nın örgütlü olduğu Ford, Tofaş, Renault, Mercedes, Arçelik, Türk Traktör, Man gibi sanayi devlerini de içeren 210 işyerinde 115 bin işçi ve DİSK'e bağlı Birleşik Metal Sendikasına örgütlü olduğu 36 işyeri ve 15 bin üzerinde işçi ile HAK-İŞ'e bağlı Özçelik-İŞ'in örgütlü olduğu Kardemir işçilerini kapsayan toplu iş sözleşmeleri tıkanmış durumdadır. Sendikaların ilk altı ay için talep ettikleri yüzde 18-24 arasındaki zam talebine karşılık işveren sendikasının önerisi, ilk altı ay için yüzde 4.6 maaş zammı ve sosyal haklar için de yüzde 9 zam oldu.

Metal işkolundaki sendikaların MESS ile yürüt-

tükleri toplu sözleşme süreci, sadece yaklaşık 150 bin işçinin yaşamını ya da metal sanayisinde çalışan bir milyon işçi ve ailesinin yaşamını direkt ilgilendirmesinin yanında, tüm sektörlerde sürdürülen toplu sözleşmelerini direkt olarak etkilemektedir. Sektörün üretimden gelen yapısı, ekonomideki koç başı fonksiyonu yanında işçi sınıfına karşı ilk kurulan işveren sendikası olması ve işçi sınıfımızın savaşım tarihinin en büyük grev dalgalarına sahip olması özelliğiyle ülkedeki sınıf savaşımında da özel bir nitelik taşıyor.

Böylesi kritik bir toplu sözleşme görüşmelerinde sektörde örgütlü olan sendikalar, birlikte dayanışma ve savaşım olanaklarını zorlayacakları yerde, sendikal rekabeti başa koyarak sürece hazırlandılar ve yasal grev takviminin işlediği 60 günlük süreçte de kendi koltuk hesapları için sendikal eylem birliğini değil, sendikal rekabeti körüklemektedirler. Dayanışma ve sendikal eylem birliği çerçevesinde bir savaşım yerine, işverenden icazet beklemektedirler. Türk-İş ve Hak-İş'e bağlı sendika başkanlarının gazetelere verdikleri demeçler, sarı sendikacılığın somut birer örneği gibi.. Türk Metal Sendikası Başkanı Pevrul Kavlak gazetecilerle yaptığı yemekli basın toplantısında: "Biz çok sık sokağa inen bir sendika değiliz. Ama sokağa indiğimizde de kolay kolay geri adım atmıyoruz. 60 günlük bir süremiz var. bu süre içinde anlaşmazsak grev uygulama kararı alıp greve çıkmamız lazım. Hiç kimse

greve çıkmak istemez ama greve çıkmak tek seçeneğe yapacak fazla bir şeyi yok" sözlerini sarfederken, Hak-İş'e bağlı Çelik-İş Başkanı Ali Cengiz Gül, Milli Gazeteye verdiği demeçte "Bütün mücadelelerimiz bu işin masada bitmesi yönünde. Umarım işveren bu kararlılığımızı görür. Aksi takdirde o sözcüğü kullanmak istemiyorum. Ancak kullandığımızı da gereğini yerine getiririz" diyebildi. Tüm sendikal hareket ve işçi sınıfımızın çok şey beklediği DİSK'e bağlı Birleşik Metal Sendikası ise şu günlerde daha çok mesaisini olağanüstü kongreye giden DİSK'teki koltuk hesabına harcamaktadır.

TKP Üyeleri için metal işkolunda yürütülen toplu sözleşmeleri görüşmelerinin çok ayrı tarihsel anlamı ve önemi vardır. Partimizin 1946'daki sendikal atılımının hemen sonrasında, 1949 yılında kurulan MESS ile yarım asra geçen bir kavgamız sürmektedir. Bizler kadar onlar da bizimle kavgalarını sürdürmektedirler. MESS'in Nisan 2010 tarihli İşveren Gazetesine Profilo Holding'in patronu Jak Kamhi'nin verdiği demeç bunu açıkça göstermektedir. J. Kamhi verdiği demeçte "Yıllar boyunca koyu solcu bir sendika olan Maden-İş'le mücadeleye ettik. Başkan Kemal Türkler bazı ikili görüşmelerde maksatlarının mevcut düzeni yıkarak yerine Türkiye'de Marksizm'i yerleştirmeyi amaçladıklarını ifade ediyordu" demişti.

İlk kuruluş yıllarından bugüne işçi-sendika hareketinin için-

de olan partimiz, her uğrakta metal işverenleri ile boğaz boğaza bir kavga sürdürmüştür. Bu uğurda Şerif Aygül'den Mustafa Benlioğlu'na, Yakup Keser'den Kemal Türkler'e yüzlerce işçi-sendika militanı, burjuvazinin kurşunlarına gövdelerini siper etmiş, binlercesi uzun cezaevi ve sürgünü göze alarak savaşımı elden bırakmamıştır. Bugün sendikal bürokrasi için sadece maaş zammının yüzde kaç olması anlamına gelen MESS işvereni ile sürdürülen toplu iş sözleşmeleri görüşmeleri, TKP Üyeleri için ise, MESS ile kavga, sınıf savaşımının devrime giden yoldaki mihenk taşlarından birini oluşturmaktadır. TKP Üyeleri MESS ile tutuştuğuları savaşımın nişanesini adlarının önüne koyarak yaşamaktadır. Maden-İş sendikası üyesi yoldaşlarımız kendilerini tanıtırken "Profilo'dan Ahmet, Netaş'tan Ayşe, Demir Döküm'den Mehmet temsilci/baştemsicisi" gibi ifadeler kullanılarak, verdikleri savaşımın onurunu yaşamları boyunca taşıdıklarını göstermektedirler. TKP Üyeleri, işçi sendika hareketinin sendika bürokratları eliyle itildiği çıkmazdan çıkış yolunun zor ve zahmetini bilerek geleneklerine sarılıyor ve genç yoldaşları ile "Fabrikalar kalemizdir" şiarı ile çalışmalarını kararlı şekilde sürdürüyor. Fabrikasız sosyalizm yaratma gayretkeşlerini mahkum etmek için tüm sektörlerde işletme hücreleri kurarak partilerini yeniden ayağa kaldırıyor. Komünistleri görmek isteyenler, köylerden ve şehirlerden gelen kavga seslerine kulak vermelidir.

KARDEŞ PARTİLERDEN...

ABD'NİN DÜNYA İLE İLGİLİ YENİ STRATEJİSİ "WILSON'UN ONDÖRT PRENSİBİ"

Dr. Marie Nassif-Debs

Lübnan Komünist Partisi Genel Sekreter Yardımcısı

ABD Başkanı Barak Obama'nın 21 Ocak 2013 te ikinci başkanlık dönemine başlarken yaptığı konuşması, önümüzdeki dört yıl için yeni ABD yönetiminin öncelikleri konusunda birçok tartışma, tahmin vb.'yi gündeme taşıdı. Bu konuda birçok soru sorulabilir, ancak mesele dönüp dolaşip şu iki başlıkta toplanıyor ki bunlar: Üçüncü milenyumun başında, iki trilyon Amerikan Dolarından fazlaya mal olduğu söylenen askeri serüvenlerin başarısızlığından sonra, acaba Obama bundan sonra ülkesini ve genelde kapitalist sistemi zora sokan dünyadaki krizlere çözüm bulma merakına bir sınırlama mı getirecek, yoksa geçmişe dönüp, Birinci Dünya Savaşı sonu 1918'de ABD dünya üzerinde nüfuzunu ve otoritesini gitgide arttırırken, özellikle Ortadoğu'da, o zamanki bağlaşıkları İngiltere ve Fransa eliyle gerçekleştirdiği sömürgeleştirme veya kontrol altında tutmak anlamına gelen "Uluslararası manda yönetimi"ni de içeren meşhur "Wilson'un Ondört Prensibi"ni (1) mi takip edecek?

"2013 Küresel Yönelimler" hakkındaki ABD İstihbarat raporu ve Wilson'un Ondört Prensibi;

Emperyalist ABD, Bin Laden resmi zaferi istisna edilirse, Irak'tan Afganistan'a birçok savaşta, İran Nükleer Sorununda vb. şüphesiz ki hep kaybetti. Ayrıca, kendi "barış"ını dayattığı, Afrika ve "Asya-Pasifik" olarak adlandırdığı bölgede bir miktar ilerleme kaydetse de, Tunus ve Mısır devrimlerine yönelik karşı saldırılarında ve Latin Amerika'da kartları ele almada başarılı olamadı.

Afrika ve Asya-Pasifik bölgeleri, ABD'nin ekonomik olarak hassas konumunu düzeltmekte, bugün de yarın da bir giriş kapısı niteliğini taşımaktadır.

Bunlara ilaveten, SSCB'de gerçekleştirilen sosyalizmin düşüşüyle beliren tek-kutuplu sistemin sonunun

geldiğini söyletebilen "BRICS" in (2) (özellikle Rusya ve Çin) ortaya çıkışı, ABD'nin liderliğinin bitmekte oluşu, "Süper Güçlerin Ortaya Çıkışı ve Düşüşü: 1500 ile 2000 Yılları Arasında Ekonomik Dönüşümler ve Askeri Çatışmalar" kitabında Paul Kennedy'nin dile getirdiği kehanetinin sanki doğrulanması ve ABD'nin uçurumun kenarına gelmekte olduğu olgusu vardır. Özellikle, CIA tarafından kaleme alınan "2030 Küresel Yönelimler" raporunun 8.3 milyar nüfusa erişen, yaşlanmanın temel özellik haline geldiği, küresel ısınma, yiyecek ve su sorunları vb. yaşanacağı bir dünyada, tüm bunların 1945'ten günümüze hakim olan "Amerikan Barışı" kavramının hızla düşüşe geçip, yeni tip savaşlara yol açacağına işaret edilmektedir.

Ancak bütün bunlar emperyalizmin sonuna yaklaştığımız anlamına gelmemelidir. Özellikle de karşı radikal taraf BRICS ana başlıklarını belirlemediği, daha hümanist ve sosyal adaletçi bir sistem oluşturma alternatifini ortaya koymadığı süreci. Obama'nın dış politikasının gerçekliğinin okuması derinlemesine ve dikkatli yapılmalıdır. Bu okuma yalnızca Obama'nın Başkanlığının ikinci dönemine başlarken yaptığı konuşmadan veya yalnızca "Küresel Yönelimler 2013" raporundan olmamalı, ayrıca ilgi alanı hareketlerine ve birden fazla bölgede ve seviyede ABD'nin imzaladığı askeri ve ekonomik anlaşmalara bakarak yapılmalıdır.

Bu okuma bizi, bölgemizde, Arap dünyasında ve genelde Ortadoğu'da Amerikan rolü üzerine üç kanı geliştirmemize ve belirlememize götürmektedir.

Birinci Kanı: Obama, ABD'nin uluslararası rolünü terk etmesine öyle kolay kolay izin vermeyecektir. Obama, "uluslararası yaygınlığımızı sürdürüleceğiz" söylemini açıkça dile getirdi. Obama'nın ikinci dönem ki

yönetiminin, Soğuk Savaş öncesi dönemde ve Vietnam Savaşı sırasında revaçta olan "Özel Demokratik" yönetimleri adımını takip edecek olması, ABD dış politikasının neden "Wilson'un Ondört Prensibi"nin üzerinden okunması gerektiğini gösterir. ABD çatışmalarına ve savaşlara, belki de kızırtıcı bir şekilde doğrudan müdahale edebilecek, belki de bu hareket, Lizbon ve Washington zirvelerinde işlevi yeniden düzenlenmiş ve belirlenmiş NATO'ya bırakılacaktır. Ayrıca, geçmişte Libya'ya karşı savaşta ve halen sürmekte olan Çad'a yapılan harekatta olduğu gibi ana müttefikleri İngiltere, Fransa vb. müdahalesine bırakılabilir. Müttefiklerinin desteğinde güç unsurlarının olmasını gözetecek ve yönlendirecek veya sadece gerektiğinde bizzat doğrudan müdahalede bulunacaktır.

İkinci Kanı: İlk kaniya bağlı ve onu tamamlayıcı olarak, savaşlar ve saldırganlıkla atbaşı giden, dünya üzerinde sermayenin hakimiyetinin yeniden örgütlenmesinde ve ekonominin kontrol altına alınmasında ABD'nin payı, enerji kaynaklarının ve iletim yollarının denetiminin organize edilmesi, Afrika ve Pasifik bölgelerindeki yeni tarım alanlarının, Latin Amerika'dan başlayıp Afrika'ya uzanan bakir su kaynaklarının kontrolünün sağlanmasıdır. Bu hususta, Güney Sudan'daki ABD rolüne bakmak lazım. Bu bölge dünyayı kontrol etmede üç önemli kaynağa (petrol, bereketli tarımsal topraklar, su) sahiptir. 2011'de Endonezya'da gerçekleşmiş Obama Toplantısı, tekelci ABD şirketlerinin 62 milyon dönümden fazla bereketli toprağı kontrol etmesine ve bütün büyük alanların ellerinde toplanmasına yol açan bütünlüklü bir ekonomik strateji planının yapılması ile sonuçlanmıştı. Buna ilaveten Endonezya hareketi Asya'ya bir giriş yapmak ve Çin'le yüz yüze gelme anlamı taşımaktaydı.

“Büyük Genişletilmiş Batı” Teorisi :

Üçüncü Kanı: Emperyalist ABD, öncelikle, kendi rolünü güçlendirmek ve çift kutupluluktan kurtulmak için dünya dengelerini yeniden kontrol edeceği anlamına gelen, Zbigniew Brezinski'nin “Stratejik Vizyon” kitabında uluslararası sorumlulukların elden geçirilmesi diye adlandırdığı şekilde, hareket tarzını yenilemeyi hedefleyecektir. Bu çerçevede, Brezinski ve “2013 Küresel Yönelimler” raporu, küresel sistemin yeniden organize edilmesinde Amerika'nın rolünün, önceleri Batı Avrupa'ya dayandırılan, fakat Rusya ile başlayıp, daha sonra Türkiye'yi de kapsayacak “Büyük Genişletilmiş Batı” teorisi üstüne olmasını önermektedir. Bu büyük genişletilmiş batı ve yetenekleri, genişletilmiş küresel sistemdeki uluslararası ilişkileri düzenlemeye muktedir olacaktır ve uluslararası sahnede Çin'in rolünü sınırlandıracaktır.

ABD'nin Yeni Rolü :

Bu kanılar bizi şunu söylemeye sevk etmektedir : Uluslararası manada ABD'nin rolü sınırlanmamakla kalmayıp, uygulayıcıları farklı olsa bile, dünya halklarına karşı ABD savaşımı artacaktır. Geçmişteki İngiliz-Amerikan ilişkilerine bakarsak, özellikle bölgemizde, yenilenmiş haliyle iki taraf öne çıkar: Lübnan-Suriye tarafı (genişletilmiş büyük batı olarak Türkiye) ve Filistin tarafı (Siyonist sistem yoluyla).

Dolayısıyla, gelecekteki bölgesel yararlarımızı gözetirken, Obama'nın Kahire üniversitesinde, hem Siyonist Sistemin ve Yahudi Devlet'inin güvenliği için her gün teminat verdiği halde, Filistinliler'in bir devlete sahip olması gerektiğini söylemesi örneğinde olduğu gibi geçici söylemlerin yine kurbanı olmamamız gerekir.

John Kerry Körfez ülkelerinde turunu yaparken ve Obama'nın bölgeye yapacağı yeni ziyaretini beklerken, bunları söylüyoruz; çünkü, politik ve finansal üst seviye (İsrail'e verilecek

yıllık parasal ve askeri yardım miktarı, “İran Nükleer Programı” konusunda Obama yönetiminin İsrail'in güvenliği ile ilgili politikası) destekçisi “AIPAC” ın (3) temsil ettiği Siyonist Lobi ile Obama yönetimi arasında derin “ayrılıklar” olduğu söylentilerini duymaya başladık.

Bu analiz tamamlanmış olmaktan uzaktır ve yıllık AIPAC Konferansına Obama ve Benjamin Netanyahu'nun katılmaması iki taraf arasındaki genel ya da özel ilişkilerde bazı değişikliklerin olup olmayacağı konusunda yetersizdir. Ancak, Obama'nın bölgeye ziyaretinin amaçlarından birinin, Siyonist Sisteme yönelik Washington politikasında hiçbir şeyin değişmediğinin teyid edilmesi olacaktır. Filistin'in “saf” bir Yahudi devletine dönüşmesini amaçlayan Siyonist sistemin yerleşimciler politikasına Washington'un gözlerini kapamakta ve iç ,etnik, dinsel temelli savaşlara bağlı olarak Arap bölgesinin ve Ortadoğu'nun haritasını yeniden çizmeye devam etmektedir.

Emperyalist tehlike vardır ve gündeldir. Güçler dengesinin radikal değişim kuvvetlerinden yana olmadığı bir durumda bu tehlikenin varlığını göstermek teslimiyet anlamına gelmemelidir. Bölgesel ve uluslararası seviyede dengeleri değiştirerek veya eski emperyalist kutup ile yeni beliren kutup (BRICS) arasındaki mücadele vasıtasıyla değişim şansı hala vardır. Sosyal toplum kurma temelinde değişime hevesli ve anti-emperyalist sosyal ve politik güçleri tekrar bir araya getirerek ve 1917 Bolşevik Devriminin deneylerinden yararlanarak bunu yapmak mümkündür.

Mart 2013

(1) Wilson Prensiplerinin Türkiye ile ilgili 12. maddesinde diğer uluslara verilecek otonomi çerçevesinde Suriye ve Lübnan Fransız; Irak, Ürdün, Filistin ve Arap yarımadası İngiliz mandası oldular. Manda Milletler Cemiyeti'nin gözetiminde yarı-sö-

KIZILDERE...

Bundan 41 yıl önce bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm yolunda savaşıma atılan devrimci gençlik hareketinin en yiğit, en fedakar, en kararlı öncüleri olan ON'LAR, Kızıldere'de devrimci dayanışmanın en güzel ama en acılı ve en ölümsüz örneğini yarattılar...

TKP Üyeleri, onların bıraktığı deneyimden gerekli dersleri çıkararak, fedakarlıklarını, yiğitliklerini ve kararlılıklarını örnek alarak anılarını yaşatacak, yarım kalan bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm kavgalarını utkuya ulaştıracaklardır.

Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

mürge bir statü idi. Afrika ve Pasifik'teki eski Alman sömürgelerine de aynı statü uygulandı.

(2) BRICS; Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin ve Güney Afrika'nın baş harflerinden meydana getirilen yükselmekte olan ekonomilerin bir zirve birliği

(3) AIPAC : Amerikan-İsrail Halkla İlişkiler Komitesi.Her parti ve kuruluşun üyesi olan 1963'ten beri faal,Washington'un en kitlesel ve etkili lobisi

ÖZÜR: Sayfalarımızdaki yoğunluk nedeniyle, bu sayımızda ATILIM'dan bölümüne yer veremedik. Anlayışınıza sığınıyoruz.